

Příběh z Početnice

Michaela Šámalová

V dřívějších časech, kdy se ještě učebnici matematiky říkalo Početnice, se jednou sešly všechny číslice na jedné stránce. Všechna čísla, malá i velká, sudá i lichá si spolu pěkně hrála celé odpoledne.

A potom devítka, největší z nich, ale milá a kamarádká ke všem menším, musela odejít domů. Když se rozloučila a odešla, začala se najednou osmička vychloubat. „Teď jsem tu největší já, tak

mě musíte poslouchat!“

„Já tě poslouchat nebudu, když se postavím na hlavu, tak jsem větší než ty!“ smála se šestka a hned

udělala stojku a byla z ní devítka. Ostatní číslice se smály také, a to se osmičce vůbec nelíbilo.

„Čemu se směješ zrovna ty? Jsi tu nejmenší, nikoho nezajímáš!“ obořila se na jedničku.

„To není pravda! Mě mají všechny děti rády! A maminky také. Každý mě rád vidí, když mě paní učitelka napíše do sešitu,“ nedala se jednička.

„A co vy, taky vás mají rádi v sešitě?“ otočila se osmička s posměchem na čtyřku a pětku.

„Někdy ano,“ hájila se čtyřka, „4. dubna je můj velký den, všichni mě píší do sešitu a nejen tam.“

„Haha, to přece nic neznamena, takový velký den má přece jednou do roka každé číslo. Jsi malá,

ničemu nerozumíš,“ posmívala se dál osmička.

„Nech ji být,“ zastala se čtyřky nula.

„Ty na mě vůbec nemluv,“ pustila se hned do ní osmička. „Víš co ty jsi? Nic! Vůbec nic! Nic nejsi,

nic neznamenaš. Jsi úplně k ničemu, prostě nula!“

Nula byla moc smutná, hlavně proto, že dobře věděla, že i když je osmička na ni zlá, přece jen má

v něčem pravdu. Čtyřce bylo nuly líto, vzala ji za ruku a přitáhla ji k sobě.

„Není pravda, že je nula k ničemu, když si stoupne vedle mě, jsme mnohem větší číslo než ty,“ řekla osmičce a nula se hned cítila lépe. Ostatní číslice přikyvovaly, ano, ano, čtyřka má pravdu!

„Já si stoupnu za vás a budeme ještě větší!“ vykřikla pětka a hned se hnala za nulu.

„Lepší to bude před nás,“ radila jí čtyřka s úsměvem.

„Já také, já také,“ křičely ostatní číslice a hned se rovnaly jedna za druhou do řady. Sedmička za

nulu, hned za ní dvojka a trojka, jednička zase dopředu, před pětku, šestka až na konec, ale jen tak

pro legraci, udělala zase stojku. Společně vytvořily veliké, veliké dlouhé číslo.

„Když se srovnáme od největší do nejmenší, budeme ještě větší číslo,“ navrhla chytrá čtyřka a číslice se zase rychle přerovnaly.

„Když si stoupne dopředu šestka a bude stát na hlavě, budeme ještě větší,“ přidala se sedmička.

Hra je začala bavit a protivné osmičky už si nikdo nevnímal.

„I kdybyste tam stáli všichni třikrát, stejně budu vždycky největší já,“ zase se připomněla.

„Stačí když si lehnu a je to,“ ušklíbala se vítězně a hned si lehla na cestu. Svě nekonečno si ale užívala jen chvíli. Po cestě jel zrovna kluk na koloběžce, osmičku přešel a rozpůlil uprostřed.

A tak se stalo, že z pyšné osmičky byly náhle dvě malé, nešťastné nuly. Nuly se styděly a tak se utekly schovat na záchod. A od té doby se veřejné záchody dlouho značily na dveřích dvěma nulami.

Jenomže osmička lidem i ostatním číslům chyběla a tak dvěma nulám odpustili a pomohli jim dát se zase dohromady.

Osmička se vrátila mezi ostatní čísla a už není zlá. Veřejné záchody se značí WC, ale duch ležaté osmičky v nich zůstal navždy, alespoň na těch dámských. Nevěříte?

Až zas někdy budete stát v té nekonečné frontě, holky, vzpomeňte si na tenhle příběh. Zkuste v

duchu třikrát zopakovat to největší číslo, co číslice bez osmičky vytvořily, třeba vám to pomůže to

nekonečné čekání vydržet.